

Torstai 23. kesäkuuta 2016

P8_TA(2016)0293

Energiatehokkuusdirektiivin täytäntöönpanokertomus

Euroopan parlamentin päätöslauselma 23. kesäkuuta 2016 energiatehokkuusdirektiivin (2012/27/EU) täytäntöönpanokertomuksesta (2015/2232(INI))

(2018/C 091/04)

Euroopan parlamentti, joka

- ottaa huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 114 ja 194 artiklan,
- ottaa huomioon 25. helmikuuta 2015 annetun komission tiedonannon ”Joustavaa energiaunionia ja tulevaisuuteen suuntautuvaa ilmastonmuutospolitiikkaa koskeva puitestrategia” (COM(2015)0080),
- ottaa huomioon rakennusten energiatehokkuudesta annetun direktiivin (2010/31/EU) ⁽¹⁾,
- ottaa huomioon 23. ja 24. lokakuuta 2014 annetut neuvoston päätelmät ilmasto- ja energiapolitiikan puitteista vuoteen 2030,
- ottaa huomioon ilmastonmuutosta koskevan YK:n puitesopimuksen sopimuspuolten 21. konferenssissa (COP21) joulukuussa 2015 tehdyn Pariisin sopimuksen,
- ottaa huomioon kolmannen energiapaketin,
- ottaa huomioon energiatehokkuudesta, direktiivien 2009/125/EY ja 2010/30/EU muuttamisesta sekä direktiivien 2004/8/EY ja 2006/32/EY kumoamisesta 25. lokakuuta 2012 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2012/27/EU ⁽²⁾,
- ottaa huomioon 15. joulukuuta 2015 antamansa päätöslauselman aiheesta ”Kohti Euroopan energiaunionia” ⁽³⁾,
- ottaa huomioon 18. marraskuuta 2015 laaditun komission kertomuksen ”Energiatehokkuusdirektiivin 2012/27/EU 24 artiklan 3 kohdan mukainen arviointi jäsenvaltioiden edistymisestä vuodelle 2020 asetettujen kansallisten energiatehokkuustavoitteiden saavuttamisessa ja energiatehokkuusdirektiivin 2012/27/EU täytäntöönpanossa” (COM(2015)0574),
- ottaa huomioon 8. maaliskuuta 2011 annetun komission tiedonannon ”Etenemissuunnitelma – siirtyminen kilpailukykyiseen vähähiiliseen talouteen vuonna 2050” (COM(2011)0112),
- ottaa huomioon 15. joulukuuta 2011 annetun komission tiedonannon ”Energia-alan etenemissuunnitelma 2050” (COM(2011)0885),
- ottaa huomioon 5. helmikuuta 2014 antamansa päätöslauselman ilmasto- ja energiapolitiikan puitteista vuoteen 2030 ⁽⁴⁾,
- ottaa huomioon 9. heinäkuuta 2015 antamansa päätöslauselman resurssitehokkuudesta: siirtyminen kohti kiertotaloutta ⁽⁵⁾,
- ottaa huomioon 16. helmikuuta 2016 annetun komission tiedonannon ”Lämmitystä ja jäähdytystä koskeva EU:n strategia” (COM(2016)0051),

⁽¹⁾ EUVL L 153, 18.6.2010, s. 13.

⁽²⁾ EUVL L 315, 14.11.2012, s. 1.

⁽³⁾ Hyväksytyt tekstit, P8_TA(2015)0444.

⁽⁴⁾ Hyväksytyt tekstit, P7_TA(2014)0094.

⁽⁵⁾ Hyväksytyt tekstit, P8_TA(2015)0266.

Torstai 23. kesäkuuta 2016

- ottaa huomioon työjärjestyksen 52 artiklan,
- ottaa huomioon teollisuus-, tutkimus- ja energiavaliokunnan mietinnön sekä ympäristön, kansanterveyden ja elintarvikkeiden turvallisuuden valiokunnan lausunnon (A8-0199/2016),
- A. toteaa, että energiatehokkuuden parantaminen ja energian säästäminen on tärkeää ympäristön- ja ilmaston suojelelun, talouden kilpailukykyyn vahvistamisen, työpaikkojen luomisen, energian toimitusvarmuuden varmistamisen ja energiaköyhyyden torjumisen kannalta ja niillä on geopolittista ja demokratiaan liittyvää merkitystä EU:lle; katsoo energiatehokkuudesta annetun direktiivin olevan tärkeä edellytys edellä mainituille toimille; toteaa, että energiaunionin perustamista koskevassa komission ehdotuksessa energiatehokkuutta käsitellään erillisenä energialähteenä;
- B. ottaa huomioon, että EU edistyy vuoden 2020 ilmasto- ja energiatavoitteidensa (hiilidioksidipäästöjen vähentäminen, uusiutuvien energialähteiden osuuden lisääminen, energiatehokkuuden parantaminen) täyttämiseksi yleisesti ottaen suunnitelmien mukaisesti, ja toteaa, että suunnitelmassa kaikki asiaankuuluva lainsäädäntö on tarkoitettu täysimääräisesti täytäntöön vuoteen 2020 mennessä, ja toteaa, että EU:n olisi säilytettävä globaalin edelläkävijän roolinsa;
- C. ottaa huomioon, että suurimpia säästöjä odotetaan monialaisilta politiikkatoimilta (44 prosenttia) sekä rakennusalalta (42 prosenttia), teollisuudelta (8 prosenttia) ja liikennealalta (6 prosenttia);
- D. ottaa huomioon, että jäsenvaltioiden esittämiin energiansäästöarvioihin liittyy merkittäviä epävarmuustekijöitä;
- E. ottaa huomioon, että rakennuksien osuus lopullisesta energiankäytöstä on 40 prosenttia ja 36 prosenttia hiilidioksidipäästöistä; ottaa myös huomioon, että lämmityksen ja jäähdytyksen osuus oli 50 prosenttia lopullisesta energian kulutuksesta ja että 80 prosenttia käytetään rakennuksissa, joissa suuri osa menee hukkaan; katsoo, että on laadittava lämmitys- ja jäähdytysenergian kysynnän kansallinen indikaattori rakennuksia varten; ottaa huomioon, että energiatehokkuuden avulla on saavutettava 50 prosenttia päästövähennyksistä, joita edellytetään maapallon keskilämpötilan nousun rajoittamiseksi alle kahteen celsiusasteeseen; katsoo, että rakennuksien energiankysynnän vähentäminen on myös kustannustehokkain tapa parantaa energiaturvallisuutta ja vähentää hiilidioksidipäästöjä siten, että samalla edistetään EU:n uudelleenteollistamista koskevien tavoitteiden saavuttamista;
- F. katsoo, että energiatehokkuutta olisi tarkasteltava erillisenä energialähteenä tuoden julki säästetyn energian määrä negawatteina (Nw), kuten maailman ja Euroopan lähihistoria ovat selvästi osoittaneet;
- G. ottaa huomioon, että 61 prosenttia tuodusta kaasusta on tarkoitettu rakennuksiin (joista 75 prosenttia on asuinrakennuksia); toteaa, että tutkimuksien mukaan EU:n laajuisen rakennuksien peruskorjauksia koskevan kunnianhimoisen toimintasuunnitelman avulla (rakennusalaalla käytetyn tuonnin määrää olisi mahdollista vähentää kustannustehokkaasti 60 prosenttia lyhyellä aikavälillä (eli 15 vuoden aikana) ja tuonti voitaisiin lopettaa kokonaan pitkällä aikavälillä (Euroopan rakennuskanta kuluttaisi vuonna 2040 EU:n kotimaista kaasuntuotantoa vuonna 2011 vastaavan määrän);
- H. painottaa, että EU:n ja sen jäsenvaltioiden on tärkeää ottaa mukaan sellaisia kansalaisilta lähtöisin olevia aloitteita kuin osuuskunnat ja energiatehokkuutta koskevat yhteisöhankeet, katsoo, että on tärkeää poistaa talouteen, sääntelyyn ja hallintoon liittyvät esteet, jotta kansalaiset voivat aktiivisesti osallistua energiajärjestelmään;
- I. katsoo, että energiatehokkuusdirektiivi on keskeinen direktiivi, jossa tunnustetaan energiansäästön merkitys tekijänä, jolla toteutetaan COP21-ilmastokokouksen jälkeistä aikaa koskevat tavoitteet ja tuotetaan samalla moninaista hyötyä, toteaa, että työpaikkoja luodaan investoimalla rakennuksien peruskorjauksiin ja muihin energiatehokkuustoimiin, parantamalla elinoloja vähentäen polttoaineköyhyyttä, edistämällä työllistymismahdollisuuksia pk-yrityksissä, korottamalla kiinteistöjen arvoa, lisäämällä tuottavuutta, parantamalla terveyttä, turvallisuutta ja ilmanlaatua sekä laajentamalla veropohjaa ja kasvattamalla BKT:tä;

Torstai 23. kesäkuuta 2016

J. ottaa huomioon, että erityisesti rakennusalan energiatehokkuuden parantamisella saavutetaan lisätua sillä, että tarjontapuolen joustavuus lisääntyy, yleinen peruskuormitus vähenee ja kulutushuiput tasoittuvat;

Energiatehokkuusdirektiiviä ei ole pantu kaikilta osin täytäntöön, mutta se luo silti kehyksen energiasäästöjen saavuttamiseksi

1. korostaa, että energiatehokkuuden parantaminen on ratkaisevan tärkeää Pariisin COP21-kokouksessa tehdyn sopimuksen mukaisten unionin ilmasto- ja energiatavoitteiden saavuttamiseksi; korostaa, että energiatehokkuuden parantaminen on olennaisen tärkeää riippuvuutemme vähentämiseksi energiantuonnista, työpaikkojen luomiseksi, energiaköyhyyden vähentämiseksi, hyvinvoinnin ja terveyden sekä talouden edistämiseksi; painottaa, että energiatehokkuusdirektiivi on käynnistänyt monia positiivisia kehityssuuntia jäsenvaltioissa, mutta täytäntöönpanon puutteet haittaavat mahdollisuuksia hyödyntää direktiivin koko potentiaalia;
2. painottaa, että on olennaisen tärkeää käynnistää siirtyminen uusiutuviin energiamuotoihin perustuvaan kestävämpään energiajärjestelmään, jossa pyritään luopumaan fossiilisista energialähteistä mahdollisimman pian; on huolissaan siitä, että fossiilisten polttoaineiden hintojen aleneminen voi jarruttaa hiilestä irtautumista ja energiatehokkuutta koskevia politiikkatoimia;
3. kehottaa laatimaan suunnitelmia fossiilisille polttoaineille annettavien tukien asteittaiseksi lopettamiseksi ja taloudellisten resurssien ohjaamiseksi energiatehokkuushankkeisiin, joilla tuetaan energia-alan irtautumista hiilestä vuoteen 2050 mennessä koskevaa unionin tavoitetta;
4. toteaa, että jäsenvaltiot eivät ole vielä panneet kaikilta osin täytäntöön vuonna 2012 annettua energiatehokkuusdirektiiviä eikä rakennusten energiatehokkuudesta vuonna 2010 annettua direktiiviä; muistuttaa, että määräaika energiatehokkuusdirektiivin saattamiselle osaksi kansallista lainsäädäntöä oli 5. kesäkuuta 2014; katsoo, että kustannusten ja energiankulutuksen vähentäminen on kansalaisten ja yritysten omien etujen mukaista; korostaa sellaisen vakaan sääntelykehyksen merkitystä, joka sisältää sekä tavoitteita että toimenpiteitä, joilla kannustetaan energiatehokkuuteen sekä alhaisiin energiankulutukseen ja kustannuksiin sijoittamiseen ja mahdollistetaan se siten, että samalla tuetaan kilpailukykyä ja kestävyttä; huomauttaa lisäksi, että yksittäiset jäsenvaltiot eivät hyödynnä tarpeeksi asuinrakennusten energiatehokkuuden parantamiseen myönnettäviä EU:n tukia; ottaa huomioon, että energiatehokkuustoimien täysimääräiseen täytäntöönpanoon liittyy merkittävää laadukkaiden työpaikkojen luomista koskevaa potentiaalia, kun otetaan huomioon, että lähes 900 000 alalla työskentelevän työ liittyy energiatehokkaiden tuotteiden ja palvelujen tuotantoon (vuoden 2010 tietojen mukaan);
5. toteaa jälleen, että energiatehokkuus on nähtävä kestävämpänä osatekijänä vaatimuksessa vähentää energiankulutusta eikä tekosyynä kulutuksen lisäämiselle;
6. on komission kanssa samaa mieltä siitä, että polttoaineiden hinnan alentaminen ja talouskasvunäkymät voisivat edelleen vaarantaa 20 prosentin tavoitteen saavuttamisen; kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita tehostamaan seuranta-, todentamis-, varmennus-, valvonta- ja noudattamisjärjestelmää oikean tavoitetasen varmistamiseksi;
7. toteaa, että jäsenvaltioiden odotetaan saavuttavan ainoastaan 17,6 prosentin suuruiset primäärienergian säästöt vuoteen 2020 mennessä ja että 20 prosentin tavoite ei mahdollisesti toteudu, ellei EU:n nykyistä lainsäädäntöä panna täysimääräisesti täytäntöön, toimia nopeuteta ja investointien esteitä poisteta; toteaa kuitenkin, että energiatehokkuusdirektiivin täytäntöönpanoa koskevissa arvioinneissa asiaa voidaan tässä vaiheessa lähestyä ainoastaan osittaiselta kannalta, kun otetaan huomioon, että direktiivi on tullut voimaan suhteellisen hiljattain ja määräaika direktiivin saattamiselle osaksi kansallista lainsäädäntöä umpeutui vasta äskettäin; kehottaa jäsenvaltioita panemaan direktiivin viipymättä ja täysimääräisesti täytäntöön; kehottaa komissiota vaatimaan tarvittaessa pyynnöin pikaisesti kansallisten ohjelmien mukauttamista direktiivin tavoitteisiin ja kehottaa komissiota käyttämään kaikkia oikeudellisia keinoja varmistamaan, että jäsenvaltiot antavat ajantasaisia ja tarkkoja tietoja;
8. muistuttaa, että edellämainitussa 5. helmikuuta 2014 annetussa päätöslauselmassa, sekä 26. marraskuuta 2014⁽¹⁾ ja 14. lokakuuta 2015⁽²⁾ annetuissa päätöslauselmissa vaadittiin vuodeksi 2030 muun muassa 40 prosentin energiatehokkuustavoitetta; katsoo, että vuotta 2030 koskeva sitova yleistavoite ja yksittäiset kansalliset tavoitteet lisäävät EU:n riippumattomuutta energian tuonnista, rohkaisevat innovointia ja auttavat varmistamaan EU:n teknologisen johtoaseman energiatehokkuuden alalla; katsoo myös, että sitovat vaatimukset ovat olennaisen tärkeitä, jotta taataan enimmäistason tavoitteellisuus ja toimenpiteet jäsenvaltioissa ja jäsenvaltioille riittävä joustavuus mukauttaa toimenpiteiden ja välineiden yhdistelmää kansallisesti;

⁽¹⁾ Hyväksytyt tekstit, P8_TA(2014)0063.

⁽²⁾ Hyväksytyt tekstit, P8_TA(2015)0359.

Torstai 23. kesäkuuta 2016

9. toteaa, että paikallisviranomaiset ovat keskeisessä asemassa energiatehokkuusdirektiivin täytäntöönpanossa toteuttaessaan kunnianhimoisia energiansäästötoimia paikallisten toimintasuunnitelmien avulla, esimerkiksi kaupunginjohtajien ilmasto- ja energiasopimuksen mukaisesti; katsoo, että paikallisista toimintasuunnitelmista – kuten kaupunginjohtajien ilmasto- ja energiasopimuksen mukaisesti laadituista yli 5 000:sta kestäväen energian toimintasuunnitelmasta – saatavilla tiedoilla voidaan tosiasiallisesti edistää kansallisten energiatehokkuustavoitteiden yhteistä suunnittelua ja korottamista;

10. katsoo, että paikallisen energiansäästön potentiaalia olisi hyödynnettävä paljon enemmän, koska paikallis- ja alueviranomaiset ovat keskeisessä asemassa edistettäessä energiatehokkuutta ja yleisesti energiäkäännettä; kehottaa komissiota vahvistamaan kaupunkien verkostoja, kuten kaupunginjohtajien sopimusta, Älykkäät kaupungit -hanketta ja sataprosenttisesti uusiutuvia energialähteitä käyttäviä yhteisöjä koskevaa hanketta, jotka mahdollistavat tiedon ja parhaiden käytänteiden jakamisen kaupunkien, paikallisviranomaisten, alueiden ja jäsenvaltioiden välillä energiäkäännettä koskevasta alhaalta ylöspäin suuntautuvasta paikallisesta suunnittelusta, energiatehokkuustoimien ja oman energiantuotannon suunnittelusta ja täytäntöönpanosta sekä rahoitustuen saamisesta;

11. pitää valitettavana Eurooppa-neuvoston vuonna 2014 hyväksymää vaatimatonta tavoitetta (energiatehokkuuden parantamisesta vähintään 27 prosentilla vuoteen 2030 mennessä) ja toteaa, että kyseistä tavoitetta perustellaan pääasiassa aiemman vaikutustenarvioinnin äärimmäisen epärealistisella korkealla diskonttokorolla; muistuttaa, että (17,5 prosentin) diskonttokorko on liian korkea; kehottaa komissiota siirtymään kokonaisvaltaiseen kustannushyötyanalyysiin, jossa otetaan huomioon energiatehokkuuteen liittyvät moninaiset hyödyt, ja sosiaaliseen diskonttokorkoon sen omien parempaa sääntelyä koskevien suuntaviivojen mukaisesti; kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita tarkastelemaan uudelleen vuotta 2030 koskevaa 27 prosentin energiatehokkuustavoitetta Pariisin ilmastonmuutossopimuksen valossa, jotta saavutetaan tavoite maapallon keskilämpötilan nousun rajoittamisesta selvästi alle kahteen celsiusasteeseen, ja toteuttamaan toimia, jotta lämpeneminen saataisiin rajoitettua alle 1,5 celsiusasteeseen parlamentin hyväksymän energiatehokkuustavoitteen mukaisesti; pyytää komissiota asettamaan vuotta 2030 koskevan sitovan 40 prosentin tavoitteen, jossa otetaan huomioon kustannustehokkaan energiatehokkuuden potentiaalinen taso;

12. painottaa, että unionissa olisi edelleen edistettävä pitkän aikavälin strategiaa energiankysynnän vähentämiseksi;

13. painottaa, että joissakin tapauksissa direktiivin joustavuus on antanut monille jäsenvaltioille mahdollisuuden ryhtyä toteuttamaan energiatehokkuustoimia, ja katsoo, että vaihtoehtoisia toimia koskeva joustavuus on ratkaisevan tärkeää, jotta jäsenvaltiot voivat toteuttaa energiatehokkuusohjelmia ja -hankkeita jatkossa; vaatii, että nykyisen direktiivin, erityisesti 7 artiklan, porsaanreiät, joiden vuoksi direktiivin tavoitteet jäivät osin saavuttamatta, poistetaan mutta annetaan kuitenkin jäsenvaltioille riittävästi varaa valita toimenpiteiden joukosta; Euroopan parlamentin tutkimuspalvelujen pääosaston teettämässä 7 artiklan täytäntöönpanoa koskevassa tutkimuksessa⁽¹⁾, joka perustuu jäsenvaltioiden ilmoittamiin lukuihin, tullaan siihen johtopäätökseen, että se, että jäsenvaltiot ovat saaneet mukauttaa tavoitteitaan, ottaa varhaiset toimet huomioon tai sulkea liikennealan ja päästökauppajärjestelmän toimialat pois tavoitteestaan, on lähes kaikissa tapauksissa johtanut siihen, että vuotuinen yleinen energiansäästö tavoite on saavutettu vain puolittain (0,75 prosenttia); panee merkille, että tutkimuksen tekijät ovat todenneet, että tutkimuksen laatu riippuu sitä varten toimitettujen tietojen laadusta; korostaa, että 7 artiklan 9 kohdan mukaiset vaihtoehtoiset toimenpiteet on määriteltävä paremmin ja ne pitäisi voida ilmaista helposti kvantitatiivisesti;

14. toteaa, että vaiheittainen käyttöönotto ja 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitettut varhaiset toimet eivät enää ole merkityksellisiä; muistuttaa, että 7 artiklan mukaisilla toimilla pyritään saavuttamaan yli puolet direktiivissä asetetusta 20 prosentin tavoitteesta;

15. panee merkille, että nykyisen direktiivin pääasiallinen heikkous on se, että useimpien toimenpiteiden voimassaolo päättyi vuonna 2020, ellei direktiiviä muuteta asianmukaisesti, mikä tarkoittaa muun muassa sitä, että direktiivin keskeisten säännösten, erityisesti 7 artiklan, soveltaminen olisi ulotettava vuoteen 2030 ja sen ylikin ja tässä yhteydessä nykyistä direktiiviä olisi arvioitava ja olisi vahvistettava tavoitteita, jotka määrittälään kehityksen (tulokset, tekniset ja markkinoiden tarjoamat innovaatiot jne.) mukaan; olettaa tämän suosivan pitkän aikavälin toimenpiteitä; toteaa myös, että on suoritettava väliarviointi, jotta tavoitteiden saavuttaminen vuoteen 2030 mennessä varmistetaan;

⁽¹⁾ Katso Tina Fawcett ja Jan Rosenow: "The Member States" plans and achievements towards the implementation of Article 7 of the Energy Efficiency Directive" (Energiatehokkuusdirektiivin 7 artiklan täytäntöönpanoon liittyvät jäsenvaltioiden suunnitelmat ja saavutukset), Euroopan parlamentin tutkimuspalvelujen pääosaston teettämä tutkimus.

Torstai 23. kesäkuuta 2016

16. korostaa, että täydentävyyttä (edistetään tekniikoita, joiden suorituskyky on markkinoiden keskiarvoa korkeampi) ja olennaisuutta (edistetään toimia, joita ei olisi muutoin toteutettu) koskevien laskentamenetelmien sekä energiansäästön mittaus- ja varmennusmenetelmien entistä parempi yhdenmukaistaminen voisi edistää 7 artiklassa säädettyjen vaatimusten tehokkaampaa täytäntöönpanoa;
17. ehdottaa, että 7 artiklan otsikko muutetaan muotoon "Energiansäästön tukiohjelmat" sen painottamiseksi, että jäsenvaltioiden on autettava kuluttajia, pk-yritykset mukaan lukien, säästämään energiaa ja vähentämään energiakustannuksiaan sekä ottamaan käyttöön toimenpiteitä säästöjen aikaansaamiseksi energiatehokkuusvelvoiteohjelmien ja muiden toimenpiteiden avulla;
18. ehdottaa, että 7 artiklassa ja erityisesti energiatehokkuusvelvoitejärjestelmässä asetetaan etusijalle toimet, joita toteutetaan rakennusalalla, edistämällä esimerkiksi 4 artiklan mukaisten kansallisten pitkän aikavälin strategioiden täytäntöönpanoa; katsoo, että ne olisi suunniteltava siten, että vapautetaan rakennuksien energiatehokkuuden parantamiseen liittyvä täysi investointipotentiaali;
19. korostaa, että direktiivin 7 artiklan täytäntöönpanon haasteisiin ja suurimpiin esteisiin kuuluvat osapuolten tietojen ja valmiuksien puute, loppukuluttajien vähäinen tietämys pakollisista energiatehokkuusohjelmista tai vaihtoehtoisista toimista sekä niiden toteutukselle asetettu rajoitettu ajanjakso (2014–2020); kehottaa näin ollen EU:ta investoimaan enemmän yksittäisten jäsenvaltioiden tiedotus- ja tukiohjelmien toteuttamiseen;
20. painottaa, että energiatehokkuusindikaattoreiden, kuten energian kulutus BKT:n yksikköä kohden, puute estää joitakin jäsenvaltioita kannustamasta kansalaisia ja yrityksiä ilmastoa ja energiatehokkuutta koskevan poliittisen tavoitteen saavuttamiseen;
21. korostaa, että 7 artiklan säännöstä, jonka mukaan jäsenvaltiot voivat edellyttää energiatehokkuustoimenpiteiden tietyn osan toteuttamista ensisijaisesti energiaköyhyydestä kärsivissä kotitalouksissa tai sosiaalisessa asuntotarjonnassa, on toistaiseksi käytetty ainoastaan kahdessa jäsenvaltiossa; kehottaa vahvistamaan tätä säännöstä;
22. katsoo, että energiatehokkuustoimenpiteitä on toteutettava ensisijaisesti haavoittuvissa ja energiaköyhyydestä kärsivissä kotitalouksissa, jotta erityisesti tällaisten kotitalouksien energiakustannuksia voidaan alentaa pysyvästi;
23. ehdottaa, että nykyisen direktiivin 24 artiklan mukaisissa kansallisissa energiatehokkuuden toimintasuunnitelmissa pyydetäisiin jäsenvaltioita asettamaan tavoitteita sellaisten energiatehokkuustoimien hyödyntämiselle, joilla vähennetään energiaköyhyyden riskiä, ja raportoimaan näiden tavoitteiden saavuttamisesta;
24. katsoo, että nykyisten rakennusten energiatehokasta korjaamista koskevat toimenpiteet on asetettava etusijalle energiaköyhyydestä eniten kärsivien kohdalla; kehottaa komissiota ehdottamaan energiatehokkuusdirektiivin tarkistamisen yhteydessä asuinrakennuskannan tehokkuuden parantamistavoitetta sekä vuokra-asuntoihin tulevaisuudessa sovellettavia tehokkuutta koskevia vähimmäisvaatimuksia;
25. toteaa, että 16 jäsenvaltiota päätyi ottamaan käyttöön energiatehokkuusvelvoitejärjestelmän (7 artiklan 1 kohta), 24 jäsenvaltiota käytti mahdollisuutta toteuttaa energiatehokkuusvelvoitejärjestelmälle vaihtoehtoisia toimia ja 18 valtiota kunnostusten osuudelle vaihtoehtoisia toimia (5 artikla); arvostelee sitä, että seitsemän jäsenvaltiota ei ole ottanut käyttöön energiakatselmuksia (8 artikla);
26. korostaa, että joihinkin energiatehokkuusdirektiivin ydinkohtiin (esimerkiksi älykkäät mittarit, sähkön ja lämmön yhteistuotanto, kunnostussuunnitelmat) on varattava enemmän aikaa ja että vuoden 2020 jälkeinen energiatehokkuuskehitys on olennaisen tärkeä, jotta sijoittajat, viranomaiset ja yritykset saavat tarvitsemansa luottamuksen ja sääntelyn vakauden hankkeiden ja innovaatioiden toteuttamiseen, koska niillä on huomattavaa potentiaalia vähentää energiankulutusta ja siten kuluttajille aiheutuvia kustannuksia; toteaa, että yleinen kysyntä ja markkinat ovat näitä hankkeita parhaiten edistäviä tekijöitä;
27. toteaa, että riittämättömät hintasignaalit ovat yksi tärkeä syy kysynnänohjauksen heikentymiseen; kehottaa jäsenvaltioita poistamaan tämän esteen ja edistämään älykästä mittausta ja avointa laskutusta keinona edistää kuluttajien herkempää reagointia energiankulutukseen ja energiatehokkuuteen tehtäviin investointeihin;

Torstai 23. kesäkuuta 2016

28. suhtautuu myönteisesti uusiin innovatiivisiin ja älykkäisiin ratkaisuihin energian tarjonnan ja kysynnän tasapainottamiseksi, uusiutuvan energian hyödyntämiseksi paremmin ja energian kulutushuippujen tasaamiseksi; kehottaa myöntämään tutkimus- ja kehittämisrahoitusta näille uusille ratkaisuille erityisesti pk-yrityssektorilla;

29. painottaa kuluttajien, kansalaisten ja jakelujärjestelmän toimijoiden keskeistä roolia entistä hajautetummassa energiaympäristössä ja niiden osallisuuden merkitystä energiatehokkuustavoitteiden saavuttamisen kannalta; korostaa tästä syystä, että on toteutettava lisätoimia mainittujen ryhmien roolin laajentamiseksi muun muassa helpottamalla kysynnänohjausta, pienimuotoisella varastoinnilla, rakennuksien peruskorjauksilla ja rakentamalla kaukolämmitys- ja -jäähdytysjärjestelmiä niin yksittäiseltä kuin yhteistoiminnan pohjalta;

30. toteaa, että energiatehokkuusdirektiivillä tuetaan energiatehokkuutta mutta siihen sisältyy myös energiaa säästäviä osatekijöitä, kuten 7 artiklassa tarkoitettu vuotuinen sitova energiatehokkuusvelvoite; korostaa, että COP21-kokouksessa hyväksytyjen ilmastotavoitteiden mukainen vuotta 2030 koskeva energiatehokkuustavoite on tärkeä, jotta unioni voi saavuttaa ilmastotavoitteensa ja vähentää riippuvuuttaan kolmansista maista; panee merkille, että rakennukset käyttävät 40 prosenttia energiasta EU:ssa ja tästä 50 prosenttia käytetään lämmitykseen ja jäähdytykseen; katsoo siksi, että rakennusten energiatehokkuuden parantaminen on ensisijaisen tärkeää hiilidioksidipäästöjen vähentämiseksi, energiaturvallisuuden parantamiseksi, energiaköyhyyden poistamiseksi ja unionin talouden edistämiseksi; kehottaa jäsenvaltioita unionin varoja hyödyntämällä tekemään energiatehokkuuden parantamiseen tähtäviä laajamittaisia investointeja, joiden avulla voidaan paitsi pienentää energialaskuja myös luoda paljon uusia työpaikkoja ja helpottaa uudelleenteollistamista koskevien tavoitteiden saavuttamista;

31. painottaa, että 85 prosenttia rakennuksen energiankulutuksesta käytetään keskuslämmitykseen ja lämpimään käyttöveteen ja että tästä syystä on tarpeen nopeuttaa vanhojen ja teottomien lämmitysjärjestelmien uudistamista unionissa, jotta saavutetaan vähintään 20 prosentin suuruinen energiatehokkuushyöty käytettävissä olevan tekniikan avulla, uusiutuviin energialähteisiin perustuvat lämmitysjärjestelmät mukaan lukien;

Kilpailevat säädökset jarruttavat ekologista edistymistä, lisäävät byrokratiaa ja energiakustannuksia

32. ottaa huomioon, että kehykseen sisältyvät energia-alaa koskevat kertomuksenantovelvoitteet ovat olennaisen tärkeitä, jotta voidaan arvioida nykyisen energiatehokkuutta koskevan lainsäädännön täytäntöönpanon edistymistä; pitää kuitenkin valitettavina yrityksille, energian tuottajille, kuluttajille ja julkishallinnolle asetettuja liiallisia energia-alaa koskevia kertomuksenantovelvoitteita, koska niillä rajoitetaan kasvu- ja innovointipotentiaalia; painottaa, että kertomuksenantovelvollisuuksia oli mahdollisuuksien mukaan yksinkertaistettava hallinnollisten rasitteiden ja kustannusten vähentämiseksi; arvostelee sitä, että kertomuksenantovelvoitteisiin perustuvat tiedot eivät useissa tapauksissa ole vertailukelpoisia unionin laajuisesti erilaisten kansallisten jaotteluiden, menetelmien ja normien vuoksi; kehottaa komissiota vähentämään kertomuksenantovelvoitteisiin liittyvää hallinnollista rasitusta myös digitaalisten ratkaisujen avulla ja antamaan tietojen vertailtavuutta koskevia lisäohjeita tietojen arvioinnin parantamiseksi; kehottaa mukauttamaan energiankysyntää koskevat ennusteet keskeisillä aloilla saavutettavien kustannustehokkaiden säästöjen potentiaaliin ja katsoo, että byrokratiaa vähentämällä nopeutetaan energiatehokkuustoimien täytäntöönpanoa; ottaa huomioon, että energiatehokkuuden etusijalle asettamista koskeva periaate edellyttää energiasuunnittelun ja kertomuksenannon tarkistamista sekä politiikan johdonmukaisuuden parantamista, jotta varmistetaan näiden tekijöiden keskinäinen vahvistaminen ja tunnustetaan, että energiansäästö on EU:n ensisijainen ja varmin energialähde; ottaa huomioon, että energiatehokkuus voi olla paras energialähdesijoitus, jolla lisätään energian edullisuutta, vähennetään tarvetta ylläpitää kallista kysynnän lisäinfrastruktuuria ja hillitään ilmastonmuutosta;

33. painottaa, että direktiivin liitteissä esitetyt energiansäästöjen laskentaa ja toteuttamiskelpoisiksi katsottavia toimenpiteitä koskevat säännöt ovat liian monimutkaisia, minkä vuoksi niitä on mahdotonta noudattaa tarkasti; kehottaa komissiota varmistamaan, että energiatehokkuusdirektiivin tarkistamisen yhteydessä otetaan käyttöön huomattavan paljon yksinkertaisempi energiatehokkuuden laskentamenetelmä, ja harkitsemaan sellaisten uusien delegoitujen säädösten esittämistä, joilla yksinkertaistetaan nykyisen direktiivin laskentamenetelmiä;

Torstai 23. kesäkuuta 2016

34. kehottaa komissiota tarkistamaan direktiivin liitteessä IV esitettyjä sähkön muuntokertoimia siten, että ne kuvaavat paremmin meneillään olevaa sähköntuotannon siirtymävaihetta;

35. toteaa, että kaikkia energiansäästöinvestointeihin liittyviä riskejä ei pystytä torjumaan päästökauppajärjestelmällä, koska se kattaa ainoastaan 45 prosenttia EU:n kasvihuonekaasupäästöistä; toteaa, että energiatehokkuusdirektiivi liittyy EU:n muuhun energia-alan lainsäädäntöön ja sillä on tietty vaikutus hiilijalanjälkeen ja päästökauppajärjestelmään (sertifikaattien hinnat); kehottaa komissiota arvioimaan niiden välistä yhteyttä ja varmistamaan niiden keskinäisen täydentävyyden; toteaa, että päästökauppajärjestelmään kuuluvien päästöoikeuksien alhaiset hinnat ovat yksi monista tekijöistä, jotka vähentävät teollisuuden halukkuutta energiansäästöinvestointien tekemiseen;

36. korostaa markkinavakauseron asianmukaisen täytäntöönpanon merkitystä, koska sen avulla voitaisiin parantaa energiatehokkuutta vahvistamalla EU:n päästökauppajärjestelmän ja vähähiilistä energiaa koskevan politiikan keskinäistä johdonmukaisuutta;

37. odottaa kiinnostuneena tulevaa uudistusrahastoa, jonka tavoitteena on uudistaa energiajärjestelmiä ja parantaa energiatehokkuutta alemman tulotason EU:n jäsenvaltioissa; pyytää komissiota esittelemään asiaankuuluvan hallintorakenteen, mukaan lukien vastaanottavien jäsenvaltioiden, Euroopan investointipankin ja muiden toimielinten rooleja koskevat yksityiskohtaiset tiedot;

38. korostaa, että kansallista lainsäädännön osa-alueiden välisen koordinoinnin puute voi estää sellaisten vaikuttavien energiatehokkuusratkaisujen tekemistä, joilla saavutettaisiin kustannustehokkuuden kannalta parhaat mahdolliset tulokset, ja mitätöidä energiasäästöillä saavutetut hintaedit; kehottaa jäsenvaltioita ja komissiota laatimaan sellaisia energiatehokkuuspotentiaalin täysimääräistä toteuttamista koskevia koordinoituita toimia, joiden avulla parannetaan jäsenvaltioiden toimien yhtenäisyyttä ilman, että rajoitetaan niiden mahdollisuuksia mukauttaa toimintaansa paikallisiin energiamarkkinoihin ja -hintoihin, saatavilla olevaan tekniikkaan ja ratkaisuihin sekä kansallisiin energiayhdistelmiinsä; kehottaa ottamaan päästökauppajärjestelmässä paremmin huomioon päästöoikeuksien määrään ja hintaan vaikuttavat kansalliset toimet;

39. painottaa, että julkisen sektorin energiatehokkuutta on parannettava, ja kehottaa sisällyttämään energiansäästöaloitteet paremmin julkisiin hankintoihin;

40. panee merkille, etteivät kaikki hankintaviranomaiset ymmärrä täysin julkisten hankintojen energiatehokkuusvaatimuksia; kehottaa komissiota antamaan selkeämpiä ohjeita helpottaakseen direktiivin 6 artiklan noudattamista ja tehostaakseen sen sisällyttämistä laajempiin julkisiin hankintoihin unionin sääntöihin;

41. pyytää komissiota ottamaan paikalliset ja alueelliset instituutiot mukaan edistämään energiatehokkuutta alueellisella, paikallisella ja kansalaisten tasolla;

42. huomauttaa, että vaikka EU:n pienten ja keskusurten elinkeinonharjoittajien sekä yksittäisten kuluttajien maksamat sähkön vähittäishinnat ovat suhteellisen korkeat useissa jäsenvaltioissa, energiatehokkuuteen investoimalla voidaan lisätä eurooppalaisten yritysten kilpailukykyä ja alentaa yksityisten kuluttajien energiakustannuksia; painottaa kuitenkin, että EU:ssa sähkölasku koostuu keskimäärin kolmasosaltaan välillisistä valtion yksityisille kotitalouksille määrittämistä veroista ja erityismaksuista, jotka laskujen vakio-osina voivat vaikeuttaa sitä, että kuluttajat tuntevat hyötävänsä energiansäästöistä, ja tämä lisää energiaköyhyyttä; toteaa, että unionin ilmasto- ja energiapolitiikan rahoittamiseen käytettävät erityismaksut ovat laskun pienin osa; korostaa, että korkeat energianhinnat EU:ssa aiheuttavat sen, että EU:n jäsenvaltioiden energianhinnat eroavat eri puolilla maailmaa olevien EU:n suurimpien kilpailijoiden maksamista energianhinnoista, mikä heikentää EU:n energiavaltaiten teollisuudenalojen kilpailukykyä; ottaa huomioon, että energiatehokkuuteen tehtävät investoinnit edistävät myös innovointia, jonka avulla EU:n teollisuus nousee maailmanlaajuiseen johtoasemaan;

43. ottaa huomioon, että energiatehokkuus voi olla paras energialähdesijoitus, jolla lisätään energian edullisuutta, vähennetään tarvetta ylläpitää kallista lisäinfrastruktuuria ja hillitään ilmastonmuutosta;

Torstai 23. kesäkuuta 2016

44. toteaa, että energiatehokkuuden etusijalle asettamista koskevan periaatteen nojalla on mahdollista laajentaa kustannustehokkaasti uusiutuvien energialähteiden osuutta energialähteiden yhdistelmässä; painottaa, että säästövelvoitteiden olisi oltava sopusoinnussa kestävien uusiutuvien energialähteiden kehityksen kanssa ja että olisi vahvistettava synergioita, joilla edistetään tehokasta siirtymistä vähähiiliseen, joustavaan ja älykkääseen energiajärjestelmään; katsoo, että paremmat alueiden väliset jakelutoimet, varastointijärjestelmät ja kysynnän hallinta tarjoavat hyvät mahdollisuudet tuuli-, vesi- ja aurinkoenergian kannalta optimaalisten sijaintipaikkojen kehittämiseen, joista voidaan toimittaa energiaa koko Eurooppaan; on vakuuttunut siitä, että tämä hillitsee energian hintojen nousua;

45. painottaa, että energiatehokkuus on kaikkein kustannustehokkain toimenpide, jolla täytetään hiilidioksidipäästöjen vähentämistä koskevat EU:n sitoumukset;

Energialainsäädännöstä on tehtävä johdonmukaisempaa

46. kehottaa komissiota noudattamaan lainsäädännön parantamista koskevaa periaatetta ja harkitsemaan energiaa ilmastomuutosta koskeviin EU:n sääntöihin liittyvien parempien koordinoitimenetelmien käyttöönottoa lainsäädännön tehokkuuden ja vaikuttavuuden parantamiseksi sekä ehdottamaan toimenpiteitä nykyisen lainsäädännön parantamiseksi; kehottaa komissiota tehostamaan menetelmiä, joilla arvioidaan energiatehokkuusaloitteita kattavasti ja pitkällä aikavälillä, kaikki tärkeimmät ulkoiset tekijät mukaan lukien; kehottaa ottamaan käyttöön yhteiskunnallisen näkökulman mallintaessa ja arvioitaessa eritasoisten energiatehokkuustavoitteiden kokonaiskustannuksia ja -hyötyä, jotta energiatehokkuutta lähestytään erillisenä energialähteenä;

47. kehottaa komissiota asettamaan energiatehokkuuden infrastruktuurin painopistealaksi ja tunnustamaan, että se täyttää Kansainvälisen valuuttarahaston ja muiden talousalan instituutioiden käyttämän infrastruktuurin määritelmän⁽¹⁾; kehottaa myös asettamaan energiatehokkuuden keskeiseksi tekijäksi ja ensisijaiseksi näkökulmaksi tulevissa EU:n energainfrastruktuuria koskeissa sijoituspäätöksissä;

48. ottaa huomioon, että energiatehokkuuden avulla voidaan auttaa parantamaan energiajärjestelmän häiriönsietokykyä ja siten auttaa siirtymään kestäväan ja turvalliseen tilaan;

49. painottaa, että toimivilla energian sisämarkkinoilla, energiatehokkuuspalvelujen sisämarkkinat mukaan lukien, energiajärjestelmien kustannukset optimoituvat, mikä hyödyttää kaikkia kuluttajia, ja energiatehokkuus ja kilpailukyky paranevat huomattavasti Euroopan laajuisesti; kehottaa siksi jäsenvaltioita panemaan kolmannen energiapaketin kaikilta osin täytäntöön, jotta varmistetaan kilpailukykyisten ja yhteenliitettyjen energiamarkkinoiden moitteeton toiminta;

50. toteaa, että myös energiantensiivisen teollisuuden on annettava panoksensa ja että tasapuoliset toimintaedellytykset unionissa ovat tämän vuoksi erittäin tärkeitä;

51. korostaa, että energiatehokkuus on yksi EU:n perustavoitteista ja Euroopan valtioita olisi siksi kannustettava ehkäisemään teollisuuden, liikenteen ja rakennusalan energiankulutuksesta aiheutuvaa energianhukkaa, sillä näiden alojen osuus energiankulutuksesta on suurin;

52. on ilahtunut siitä, että todentamisjärjestelmillä ja säästövelvoitteilla (7 artikla) on ollut myönteisiä vaikutuksia monissa jäsenvaltioissa; katsoo, että mahdollisuus valita yhtä kunnianhimoisia vaihtoehtoisia toimenpiteitä on olennainen edellytys niiden hyväksymiselle; katsoo, että on tärkeää varmistaa, että todennetut säästöt vastaavat todellista energiansäästöä eivätkä ainoastaan teoreettista säästöä; korostaa energialaitoksien roolia kehitettäessä aktiivisesti energiatehokkuustoimia; kehottaa pidättäytymään todentamisjärjestelmien ja energiansäästötoimien arvioinnin vaikeuttamisesta; kehottaa komissiota arvioimaan mahdollisuutta ottaa huomioon sähkön ja lämmön yhteistuotantolaitoksissa saavutettavat primäärienergian säästöt;

53. viittaa parlamentin tutkimuspalvelujen pääosaston Euroopan parlamentille laatimaan kertomukseen, josta ilmenee, että suurimmalla osalla vakiinnutetuista energiatehokkuusvelvoitejärjestelmistä on todistettavasti ollut merkitystä parannettaessa energiatehokkuutta kansallisesti ja että ne ovat tuottaneet kustannustehokkaita säästöjä monille kotitalouksille ja järjestöille; korostaa myös kertomuksen päätelmää, jonka mukaan energiatehokkuusvelvoitejärjestelmät ovat erittäin kustannustehokkaita ja että on näytetty toteen, että asianmukaisesti suunniteltu ja täytäntöönpantu energiatehokkuusvelvoitejärjestelmä voi tuottaa jopa 100 prosenttia 7 artiklan mukaisista säästöistä tietyssä maassa; ehdottaa siksi, että komission olisi koostettava luettelo hyvistä ja huonoista käytänteistä ja annettava perusteet, joilla varmistetaan energiatehokkuusvelvoitejärjestelmien asianmukainen suunnittelu ja tehokkuus;

⁽¹⁾ "Energy efficiency as infrastructure: leaping the investment gap" (Energiatehokkuus infrastruktuurina: sijoitustoiminnan erojen ylittäminen) – E3G-konsulttiyhtiön kertomus, 3. maaliskuuta 2016.

Torstai 23. kesäkuuta 2016

54. kehottaa huolehtimaan siitä, että säästö- ja tehokkuuslaskelmat ovat luotettavia ja ettei niistä aiheudu tarpeetonta byrokratiaa; pitää mahdollisena, että energiatehokkuusdirektiivi toimii myös puitesäädöksenä tässä yhteydessä; katsoo, että konkreettiset toimet ja tehokkuuskriteerit voitaisiin sisällyttää olemassa oleviin direktiiveihin, (rakennusten energiatehokkuutta koskeva direktiivi) tai yhdistettyyn merkintävelvoitteeseen (energiatehokkuusmerkintä, ekomuotoilu, kierrätystalous, CE-merkintä);

55. katsoo, että EU:n ilmastonsuojelu- ja tehokkuustavoitteiden on oltava toisiaan vahvistavia ja että sitovat energiatehokkuusvaatimukset ovat olennaisen tärkeitä, jotta taataan enimmäistason tavoitteellisuus ja toimenpiteet jäsenvaltioissa ja jäsenvaltioille riittävä joustavuus mukauttaa toimenpiteiden ja välineiden yhdistelmää kansallisesti;

56. kehottaa tarkistamaan energiatehokkuusdirektiiviä EU:n vuoden 2030 ilmastonsuojelutavoitteiden ja COP21-sopimuksen päämäärien mukaisesti; korostaa, että direktiivin tarkistamisen yhteydessä on tarkasteltava myös nykyisten toimenpiteiden jatkamista ja parantamista ja poistettava ristiriitaisuuksia ja porsaanreikiä, jotta varmistetaan sääntelyn ennustettavuus ja sijoittajien luottamus pitkällä aikavälillä;

Parempaan energiatehokkuuteen – enemmän työpaikkoja ja kasvua

57. pitää valitettavana tilintarkastustuomioistuimen kertomuksessa esitettyä kritiikkiä, jonka mukaan rakennerahastoista vuosina 2007–2013 rahoitetut energiatehokkuushankkeet eivät olleet kovin tuloksellisia; kehottaa komissiota panemaan viipymättä täytäntöön vastaavat parannustoimet, joissa painotetaan erityisesti rahoitettujen hankkeiden perustelua, seurantaa ja takaisinmaksuajan lyhentämistä; vaatii parantamaan suuntaviivoja ja vaatii komissiota valvomaan perusteellisemmin rakennerahastojen ja ESIR-rahaston varojen käyttöä yhdessä toteuttamiskelpoisiin energiatehokkuushankkeisiin, etenkin rakennuksiin, liittyvien yksityisten investointien kanssa; katsoo, että rakennerahastoista ja ESIR-rahastosta rahoitettavia energiatehokkuushankkeita olisi kohdistettava sellaisiin kuluttajiin, joihin energiakustannukset vaikuttavat eniten, kuten teollisuusaloihin, joilla on hiilivuodon riski, sekä energiaköyhyydelle alttiisiin pk-yrityksiin ja kotitalouksiin; asettaa ehdottomasti etusijalle rahoitusvälineiden ja innovatiivisten mallien kehittämisen julkisen rahoituksen saamiseksi liikkeelle ja yksityisen rahoituksen houkuttelemiseksi paikallisella, kansallisella, alueellisella ja unionin tasolla tukemaan investointeja rakennusten kunnostamisen kaltaisilla keskeisillä energiatehokkuuden aloilla suunnaten toimia erityisesti haavoittuvassa asemassa oleviin ryhmiin samalla, kun kiinnitetään asiaankuuluvaa huomiota pitkän aikavälin investointien erityispiirteisiin;

58. kehottaa jäsenvaltioita edistämään rakennusalaan tehtäviä investointeja sekä lisäämään toimia, joilla kannustetaan peruskorjaamaan Euroopan heikosti eristettyjä rakennuksia;

59. painottaa, että jos jäsenvaltioissa otetaan käyttöön erityismaksuilla rahoitettu energiatehokkuusjärjestelmä, olisi huomioitava vähimmäisraja, jota sovelletaan energiaköyhiin kotitalouksiin; painottaa, että jäsenvaltioiden olisi osoitettava, miten erityismaksuilla rahoitetulla energiatehokkuusjärjestelmällä edistetään huonokuntoisimman nykyisen asutokannan kohentamista;

60. korostaa lainojen, takuiden ja pääoman muotoisten unionin rahoitusvälineiden merkitystä yksityisen rahoituksen houkuttelemiseksi energiatehokkuushankkeisiin; painottaa kuitenkin, että sosiaalisen alan hankkeille rahoitusta on myönnettävä avustusten muodossa;

61. korostaa, että EU:n on asetettava itselleen kunnianhimoinen energiansäästötavoite ja edistettävä energiatehokkuusinvestointeihin liittyvää innovointia, koska tällaiset investoinnit ovat taloudellisesti kannattavia ja maksavat itsensä melko nopeasti takaisin;

62. kehottaa jäsenvaltioita varaamaan energiatehokkuusvelvoitejärjestelmissä huomattavan vähimmäisprosenttiosuuden pienituloisia kuluttajia varten;

63. panee merkille, että energiatehokkuushankkeet ovat usein pienimuotoisia, ja katsoo, että ne olisi yhdistettävä suuremmiksi investointikohteiksi; kehottaa siksi komissiota, Euroopan investointipankkia ja jäsenvaltioita ottamaan käyttöön enemmän teknistä tukea ja hankekehitystukea investointien helpottamiseksi;

64. katsoo, että tarvitaan rakennusten energiatehokkuutta koskevaa pitkän aikavälin strategiaa ja lisäkannustusta rakennusten energiatehokkuuden parantamiseen, jotta voidaan toteuttaa myös muita kuin yksinkertaisia ja edullisia toimenpiteitä rakennusallalla;

Torstai 23. kesäkuuta 2016

65. kehottaa jäsenvaltioita tehostamaan koordinoitua ja vaihtamaan säästövelvoitteita sekä rakennus- ja korjaussuunnitelmia koskevia näkemyksiä ja parhaita käytänteitä (4, 5, 6 ja 7 artikla), jotta nykyisiä ja uusia välineitä (verohelpotukset, tukiohjelmat, sopimusmallit, sosiaalisen asuntotuotantoon investoinnit) voidaan ryhtyä soveltamaan nopeammin; katsoo, että 5 artiklan soveltamisalaa olisi laajennettava niin, että se kattaa tarvittaessa kaikki julkiset elimet; kehottaa komissiota antamaan suuntaviivat tuleville kansallisille suunnitelmille, jotta varmistetaan läpinäkyvyys ja vertailukelpoisuus; suhtautuu myönteisesti energiatehokkuusdirektiivin täytäntöönpanoa varten annettuun komission tekniseen tukeen; kehottaa laatimaan sitovan mallin tuleville kansallisille suunnitelmille, jotta varmistetaan läpinäkyvyys ja vertailukelpoisuus; kehottaa jäsenvaltioita harkitsemaan innovatiivisten markkinaperusteisten tukijärjestelmien käyttöönottoa;

66. panee merkille, että asuntoalalla on edistytty vähiten, ja kehottaa siksi jäsenvaltioita käyttämään energiapalveluyrityksiä ja energiatehokkuussopimuksia, panemaan täytäntöön verojärjestelyjä ja lainaohjelmia Euroopan nykyisen rakennuskannan alhaisen korjausasteen nostamiseksi ja palkitsemaan energiatehokkuustoimenpiteistä, kuten energiatehokkaan lämmityksen ja jäähdytyksen käyttöönotosta;

67. kehottaa komissiota edistämään jäsenvaltioissa rakennusten energiatehokkuuden valvontaa, mittausta ja hallintaa koskevien ratkaisujen käyttöönottoa ja parantamista, jotta EU:n rakennuskannan energiatehokkuutta voitaisiin lisätä huomattavasti;

68. kehottaa varmistamaan, että jäsenvaltioiden 4 artiklan mukaisissa peruskorjauksia koskevissa etenemissuunnitelmissä selvitetään, miten jäsenvaltioissa aiotaan etenemissuunnitelmien seuraavan iteroinnin yhteydessä (huhtikuussa 2017) parantaa niiden rakennuskannan energiatehokkuutta, ja että tämän seurauksena saavutetaan EU:n laajuinen näkemys lähes nollaenergiarakennusten tavoitteen täyttämistä vuoteen 2050 mennessä;

69. katsoo, että julkisten rakennusten käyttöä esimerkkinä olisi sovellettava kaikkiin julkishallinnon rakennuksiin eikä ainoastaan keskushallinnon rakennuksiin, jotta hyödynnetään täysimääräisesti rakennuksien kustannustehokkuuspotentiaalia, koska rakennusala on osoittautunut alaksi, jolla on suurin energiansäästöön liittyvä potentiaali mutta myös muiden laajempien etujen tuottamiseen liittyvä potentiaali, mukaan lukien mukavuuden ja hyvinvoinnin lisääminen; katsoo tässä yhteydessä, että jäsenvaltioita olisi vaadittava laatimaan sisäiset eri julkishallinnon tasojen keskinäiset taakanjakomekanismit 3 prosentin kunnostustavoitteen saavuttamiseksi ja että joustava mahdollisuus valita muita toimia olisi säilytettävä vaihtoehtoisena toimintatapana 1 ja 2 kohtaan ja kyseisten toimien vaikutus olisi arvioitava määrällisesti;

70. kehottaa komissiota edistämään jäsenvaltioissa myös muiden rakennusten kuin asuinrakennusten kunnostustöitä, sillä se voi olla erittäin kannattavaa lyhyellä aikavälillä;

71. ehdottaa, että energiatehokkuusdirektiivin 4 artiklalle annetaan otsikko "Kansallisen rakennuskannan peruskorjaamista sekä investointien käyttöön saamista koskevat pitkän aikavälin strategiat";

72. pyytää osoittamaan tarvittavat resurssit asentajien kouluttamiseen, jotta voidaan varmistaa, että kunnostukset toteutetaan laadukkaasti;

73. vaatii komissiota soveltamaan strategista lähestymistapaa uusien teknisten sovellusten (mm. jäähdytysaineet, valaistus, eristäminen, termostaatit, mittaukset, lasitus jne.) tunnetummiksi tekemiseksi;

74. kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita asettamaan direktiivin 4 artiklan etusijalle, kun valmistellaan strategioiden toista versiota, jonka on määrä valmistua vuonna 2017 ja jonka pitäisi perustua sidosryhmien asianmukaiseen osallistumiseen, olla pakollisten mallien mukainen ja sisältää 5 vuoden välitavoitteet ja täytäntöönpanosuunnitelmat lähes nollaenergiarakennusten tavoitteen saavuttamiseksi unionin tasolla vuoteen 2050 mennessä, sillä tämä on välttämätöntä COP21-sopimuksen tavoitteiden saavuttamiseksi;

75. pitää yritysten energiakatselmuksia toimivana välineenä energiatehokkuuden lisäämiseen ja painottaa niiden tuottamaa hyötyä kilpailukyvyille; vaatii direktiivissä tarkoitettujen perusteiden yhtenäistä määrittelyä ja täytäntöönpanoa (pk-yritysten määrittely, katselmuksien rajat ylittävien yritysrakenteiden kaksoissertifiointin välttäminen); vaatii 8 artiklan 4 kohdassa tarkoitettua vähimmäisrajaa koskevan yhtenäisen lähestymistavan muodostamista; kehottaa, että 8 artiklan soveltamisala ulotetaan koskemaan kaikkia yrityksiä, joiden energiankulutus on suuri; kehottaa toteuttamaan asianmukaisen arvioinnin energiakatselmuksjärjestelmien toimivuuden parantamista silmällä pitäen; kehottaa vaatimaan, että energiakatselmuksiin liittyvät kustannustehokkuutta koskevat suositukset pannaan täytäntöön suunniteltujen kunnostusten yhteydessä yritysten tavoitteiden mukaisesti;

Torstai 23. kesäkuuta 2016

76. ehdottaa direktiivissä sovellettavan pk-yrityksen määritelmän (2 artiklan 26 kohta) tarkistamista siten, että siinä viitattaisiin ainoastaan työntekijöiden määrään ja vuosiliikevaihtoon, jotta vähintään 25-prosenttisesti julkisen elimen hallinnassa olevat yritykset voidaan silti katsoa pk-yrityksiksi;

77. on tyytyväinen siihen, että komissio laatii energiatehokkuusdirektiivin 9–11 artiklan täytäntöönpanoa koskevia suuntaviivoja, joiden avulla kuluttajat voivat valvoa paremmin energiankulutustaan; pitää teknistä toteutettavuutta ja älykkäiden mittarien käyttöönottoa, jossa otetaan huomioon kustannustehokkuus ja kustannusten läpinäkyvyys, olennaisina energiasäästöjen osatekijöinä; katsoo, että kaikki mittaukseen ja laskutukseen liittyvät nykyiset säännökset olisi johdonmukaisuuden vuoksi koottava yhteen paikkaan;

78. huomauttaa, että kuluttajien energialaskut ovat edelleen epäselviä ja epätarkkoja; suosittelee laskujen avoimuuden ja selkeyden parantamista siten, että unionissa otetaan käyttöön laskuja koskevia korkeatasoisia periaatteita, jotta kuluttajille annetaan tärkeää tietoa vertailukelpoisessa muodossa kulutusmallien mukauttamisen helpottamiseksi; painottaa, että kuluttajilla on erilaisia mielityksiä ja käytössään erilaisia välineitä, minkä vuoksi tietoon sovellettavaa lähestymistapaa olisi muokattava kansallisesti tehdyillä kuluttajatutkimuksilla;

79. katsoo, että on olennaisen tärkeää saada riippumattomia ja luotettavia tietoja ja neuvoja asianmukaisista energiatehokkuustoimista ja rahoitusjärjestelmistä, erityisesti kotitalouksien mutta myös alue- ja paikallisviranomaisten kannalta, jotta ne voivat tehdä tietoon perustuvia energiatietoisia päätöksiä ja hallinnoida paremmin energiankulutustaan, esimerkiksi älykkäillä mittareilla ja lämmityksen ja jäähdytyksen kulutuksen käyttäjäkohtaisella mittaamisella;

80. kehottaa ottamaan käyttöön tinkimättömiä laadunvarmistusnormeja, kansallisia koulutusohjelmia ja energiatehokkuuden tuottajia varten yhtenäisiä yksinkertaistettuja kansallisia sertifiointijärjestelmiä, joita tuetaan yhteenliitetyillä ja helppokäyttöisillä neuvonta- ja muutoksenhakukehyksillä; painottaa, että ehdotuksen tarkoituksena on poistaa joitakin muita kuin rahoituksellisia esteitä kuluttajan tieltä, jotta hän voi hyödyntää energiatehokkuustuotteita ja -palveluja, esimerkiksi mahdollistamalla luotettavien kaupan alan toimijoiden tunnistaminen;

81. odottaa, että 14 artiklan mukaisten sähkön ja lämmön tehokasta yhteistuotantoa koskevien vaatimusten täyttämisen jälkeen tehdään lisää energiasäästöninvestointeja;

82. painottaa, että jos jäsenvaltioissa otetaan käyttöön erityismaksuilla rahoitettu energiatehokkuusjärjestelmä (20 artikla), energiaköyhät kotitaloudet olisi asetettava etusijalle; korostaa, että tarkistetussa energiadirektiivissä olisi taattava jäsenvaltioille pitkän aikavälin vakaa poliittinen ympäristö, jotta varmistetaan energiatehokkuusinvestointien kestävä kasvu, erityisesti paikallisesti; edellyttää, että EU ja EIP edistävät valmiuksien lisäämistä ja teknistä tukea koskevia toimenpiteitä, jotta kehitetään sellaisia diskonttokelpoisia energiatehokkuushankkeita, joilla houkutellaan yksityisiä investointeja markkinoilta; kehottaa toteuttamaan toimia, jotta EU:n rahoitusohjelmissa (esimerkiksi rakennerahastot, Junckerin suunnitelma, EIP:n hallinnoima Elena-väline) lisätään sellaisten varojen osuutta, jotka on osoitettu energiatehokkuuteen liittyvien valmiuksien lisäämistä ja teknistä tukea varten;

83. pitää valitettavana älykkäisiin sähköverkkoihin tehtävien julkisten ja yksityisten investointien vähäisyyttä; kehottaa komissiota tehostamaan direktiivin 15 artiklan täytäntöönpanoa ja edistämään siten näiden verkkojen kehittämistä;

84. kehottaa ottamaan käyttöön velvoitteen laatia sellaisia energiatehokkuusohjelmia koskevia kansallisia kustannus-hyötyarvioita, jotka on pantu täytäntöön kansallisten viranomaisten välityksellä tai yhdessä niiden kanssa, ja noudattamaan tätä lähestymistapaa, jos se on kuluttajien kannalta tehokas ja säästää kustannuksia;

85. on huolestunut siitä, että eräät kiinteällä biomassalla toimivat kotitalouksien lämmityslaitteet aiheuttavat yhä enemmän ympäristön pilaantumista ja tuottavat suuria määriä pienhiukkasia, typen oksideja, hiilimonoksidia ja dioksiineja, jotka ovat erittäin haitallisia ilman laadulle ja siten vahingollisia ihmisten terveydelle; kehottaa sen vuoksi jäsenvaltioita ottamaan käyttöön tehokkaita ja ekologisia vaihtoehtoisia ratkaisuja;

Torstai 23. kesäkuuta 2016

86. korostaa, että on ryhdyttävä välittömästi noudattamaan kokonaisvaltaisempaa lähestymistapaa koko liikennejärjestelmän energiatehokkuuden parantamiseksi sen sijaan, että luotettaisiin ainoastaan ajoneuvojen tai käyttövoimajärjestelmien tekniseen kehitykseen; kehottaa komissiota ja jäsenvaltioita ottamaan kunnianhimoisesti käyttöön uusia toimenpiteitä energiatehokkaampiin liikennemuotoihin siirtymisen edistämiseksi ja älykkäiden liikennejärjestelmien hyödyntämiseksi täysimääräisesti, jotta voidaan edelleen parantaa sekä ajoneuvojen että infrastruktuurin tehokkuutta ja kapasiteetin käyttöastetta myös logistiikassa ja lento- ja meriliikenteessä;

87. muistuttaa, että energiatehokkuus voidaan saavuttaa asettamalla hiilidioksidipäästörajoja ja tiedottamalla käyttäjille heidän ajoneuvojensa polttoainenkulutuksesta; kehottaa komissiota esittämään ehdotuksia, jotka koskevat käyttäjille tiedottamista uusien kuorma- ja linja-autojen polttoainenkulutuksesta ja rajojen asettamista niiden hiilidioksidipäästöille;

88. pitää valitettavana liikenteen vähäistä osuutta energiansäästöistä; toteaa sen olevan vain 3 prosenttia säästöjen kokonaisjakaumasta alojen välillä, vaikka talouskriisin vuoksi matkustajaliikenteen taso pysyi ennallaan ja rahtiliikenne väheni vuosina 2005–2013; kehottaa jäsenvaltioita lisäämään liikennealalle kohdennettavien toimenpiteiden määrää;

o

o o

89. kehottaa puhemiestä välittämään tämän päätöslauselman neuvostolle, komissiolle ja jäsenvaltioille.
